

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Natuurbescherming	10
Waterwet	12
Ambtenarenrecht	13
Werkloosheid	14
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	17
Algemene Verordening Gegevensbescherming	17
Arbeidstijdenwet	17
Wegenverkeerswet	18
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus....	18
Vreemdelingenrecht	20
Asiel	20
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	24
Procesrecht	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 807

Rechtbank Amsterdam, 17-05-2022, [ECLI:NL:RBAMS:2022:3066](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:3

Tijdelijke Ondersteuning Noodzakelijke Kosten (hierna: TONK)

BESLUIT. I.c. is de schermafdruk van de mededeling aan [eiser] dat hij niet in aanmerking komt voor een vergoeding op grond van de TONK wel een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb.

JnB 2022, 808

ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2866](#)

minister van Defensie.

Awb

PROCESBELANG. Intrekking verklaring van geen bezwaar (hierna: VGB). I.c. heeft [appellant] een reëel en actueel belang bij een inhoudelijke beoordeling van het besluit en een eventuele vernietiging daarvan door de rechtbank. Het doel dat hem met het voeren van de procedure in beroep voor ogen stond en in deze procedure voor ogen staat, is dat hij wil weten waarom de VGB is ingetrokken en op basis van welke feiten en omstandigheden de minister tot het oordeel is gekomen dat er onvoldoende waarborgen aanwezig zijn dat hij onder alle omstandigheden de uit de vertrouwensfunctie voortvloeiende plichten getrouwelijk zal volbrengen. Omdat hij zelf alleen beperkt inzicht heeft gekregen in de verweten gedragingen wil hij de rechtmatigheid van dit oordeel door de rechter laten toetsen. De intrekking brengt mee dat hij zijn werk heeft verloren en dat het besluit een negatief oordeel over zijn gedrag inhoudt.

JnB 2022, 809

CBB, 14-09-2022, [ECLI:NL:CBB:2022:653](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Awb 6:7, 6:8, 6:9, 6:11

BEZWAARTERMIJN. I.c. stelt [naam 1] dat hij niet in staat was om eerder bezwaar te maken omdat hij van mei tot september in een afgelegen gebied in [land] was zonder toegang tot internet. Ook mocht hij vanwege de daar geldende corona-beperkingen niet de deur uit. Deze omstandigheden maken de termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Van belang is dat [naam 1] op het aanvraagformulier toestemming heeft gegeven om over de aanvraag alleen digitaal bericht te ontvangen. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van [naam 1] maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat hij belangrijke digitale berichten tijdig ziet, zeker indien hij reist naar een afgelegen plek in [land] waar mogelijk internetproblemen kunnen ontstaan.

JnB 2022, 810

MK ABRS, 28-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2809](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 6:15, 6:22

PASSEREN VAN GEBREKEN. Inschrijving in de Registratie Niet-ingezetenen (hierna: RNI). Omdat i.c. [appellante] niet zeker was of in de brief van 20 januari 2021 was besloten om haar en haar kinderen in de RNI in te schrijven, was haar bezwaar mede gericht tegen het besluit tot die inschrijving dat op een eerder - voor haar onduidelijk - moment zou zijn genomen. Het college had daartoe besloten met de besluiten van 23 maart 2020 en 20 juli 2020 en in die procedure had [appellante] al een beroep bij de rechtbank aanhangig gemaakt. Het had daarom op de weg van het college gelegen het bezwaarschrift van 25 januari 2021 als aanvullend beroepschrift tegen het besluit van 20 juli 2020 door te sturen aan de rechtbank, hetgeen de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend. Dit gebrek wordt met toepassing van artikel 6:22 van de Awb gepasseerd omdat aannemelijk is dat [appellante] daardoor in deze procedure niet is benadeeld, omdat in de aangevallen uitspraak staat dat de rechtbank ervoor zal zorgen dat het bezwaarschrift van 25 januari 2021 in deze zaak aan het dossier over de besluiten van 23 maart 2020 en 20 juli 2020 wordt toegevoegd.

JnB 2022, 811

MK ABRs, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2870](#)

Awb 8:119

HERZIENING. Afwijzing herzieningsverzoek. I.c. gaat het niet om een feit of omstandigheid als bedoeld onder artikel 8:119, eerste lid, onder a, van de Awb. [Verzoekster] beroept zich namelijk op de gedeeltelijke vernietiging van het besluit in de uitspraak van 27 oktober 2021. De gedeeltelijke vernietiging heeft weliswaar in beginsel terugwerkende kracht, maar dit uitgangspunt gaat niet zo ver dat voor de toepassing van artikel 8:119 de fictie moet worden aangehouden dat de (gedeeltelijke) vernietiging al heeft plaatsgevonden voordat de bestuursrechter de tot (gedeeltelijke) vernietiging van het besluit strekkende uitspraak heeft gedaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2022, 812

ABRS, 21-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2744](#)

Awb 1:2 lid 1, 7:1 lid 1, 8:1, 8:88

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns)

SCHADEVERGOEDING. VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. I.c. wordt ambtshalve overwogen dat de rechtbank zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om van het verzoek om schadevergoeding kennis te nemen. Dat [appellant] in zijn belangen wordt geraakt door de procedures die zijn ex-echtgenote tegen hem voert of heeft gevoerd, maakt niet dat zijn belang rechtstreeks is betrokken bij het besluit tot verlening van een toevoeging voor rechtsbijstand aan zijn ex-echtgenote, omdat hij niet door dat besluit als zodanig wordt benadeeld. Slechts degene die, gelet op artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 7:1, eerste lid, en artikel 8:1, als belanghebbende tegen een besluit bezwaar kan maken of beroep kan instellen, kan een ontvankelijk verzoek om vergoeding van schade als gevolg van dat besluit indienen. Dat [appellant] geen belanghebbende in de zin

van artikel 8:88 van de Awb is, brengt dus met zich, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van de Wns (TK, 2010-2011, 32 621, nr. 3, p. 49), dat het verzoek niet-ontvankelijk was. Verwijzing naar uitspraak CRvB van 13 juli 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1548](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 813

ABRS, 22-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2934](#)

college van burgemeester en wethouders van Tynaarlo.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a

Beheersverordening "Zuidlaren: Westlaren, Kazerneterrein en Zuid-Es" (beheersverordening)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BEHEERSVERORDENING. Omgevingsvergunning voor opbouw op bestaande garage. Voor de uitleg van het begrip "hoofdgebouw" in de beheersverordening kan i.c. aansluiting worden gezocht bij de nota van toelichting bij het Besluit omgevingsrecht (Bor). De opbouw is in strijd met de in de beheersverordening toegelaten afstand tot de zijdelingse perceelsgrens.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het plaatsen van een opbouw op een bestaande aanbouw [...].

[...] 4.2 [...] Gelet op de omschrijving van het begrip hoofdgebouw in de regels van de beheersverordening, dient de vraag te worden beantwoord of het gedeelte van het bestaande gebouw waar de garage in is gesitueerd en waarop de vergunde opbouw (deels) is voorzien, als onderdeel van het hoofdgebouw kan worden aangemerkt. De Afdeling is van oordeel dat deze vraag ontkennend moet worden beantwoord. Steun voor dit oordeel wordt gevonden in de door [appellante] genoemde uitspraak van 31 juli 2019, [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:2618](#)] waarin de Afdeling onder 5.3 het volgende heeft overwogen: [...]

[...] Anders dan het college, is de Afdeling van oordeel dat in die uitspraak, naast de uitleg van het begrip "oorspronkelijk hoofdgebouw", in overweging 5.3 van die uitspraak ook uitleg wordt gegeven aan het begrip "hoofdgebouw" zoals opgenomen in artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor. De Afdeling overweegt dat het relevante deel van de omschrijving van het begrip "hoofdgebouw" uit het Bor, gelijklopend is aan de omschrijving van dat begrip zoals opgenomen in artikel 1.38 van de regels van de voorliggende beheersverordening. Omdat sprake is van gelijklopende bepalingen omtrent het begrip "hoofdgebouw", kan naar het oordeel van de Afdeling voor de uitleg van dit begrip aansluiting worden gezocht bij de nota van toelichting bij het Bor. Uit die nota van toelichting volgt dat in bouwkundige zin van het hoofdgebouw te onderscheiden aangebouwde bouwwerken waarin slechts ondergeschikte functies plaatsvinden, zoals een aangebouwde garage, geen deel uitmaken van het hoofdgebouw. Ook anderszins is niet gebleken dat de garage noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de geldende woonbestemming. Gelet op deze omstandigheden volgt de Afdeling [appellante] in haar standpunt dat het deel van de het gebouw waar de garage is gesitueerd en waarop de opbouw is voorzien, niet kan worden aangemerkt als een onderdeel van het hoofdgebouw en derhalve ook niet als een aan- of uitbouw in de zin van artikel 1.3 van de regels van de

beheersverordening. Omdat evenwel in de voorziene opbouw woonfuncties zijn voorzien, zoals een slaapkamer, zal deze opbouw naar het oordeel van de Afdeling wel onderdeel uitmaken van het hoofdgebouw. Door de bouw van de voorziene opbouw wijzigt de afstand van het hoofdgebouw tot de zijdelingse perceelsgrens (de grens met het perceel van [appellante]). Omdat die afstand tot aan de zijdelingse perceelsgrens minder dan 3 m bedraagt dan wel minder is dan de afstand van het bestaande hoofdgebouw tot die perceelsgrens, is de opbouw in strijd met artikel 14.2.2, onder d, van de regels van de beheersverordening. Het college heeft deze strijdigheid ten onrechte niet betrokken bij zijn beantwoording van de vraag of voor de opbouw in afwijking van de beheersverordening een omgevingsvergunning kon worden verleend. Dat betekent dat de omgevingsvergunning in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel is verleend. De rechtbank heeft het voorgaande ten onrechte niet onderkend. [...]

JnB 2022, 814

MK Rechtbank Amsterdam, 07-07-2022, [ECLI:NL:RBAMS:2022:3934](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.3a lid 1

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. BESTUURSDWANG. Instandlating Tea for Two-balkons zonder omgevingsvergunning. Verweerder heeft i.c. terecht handhavend opgetreden. Door de Tea for Two-balkons zonder vergunning in stand te houden, hebben eisers artikel 2.3a, eerste lid, van de Wabo overtreden. Er is geen sprake van concreet zicht op legalisering of van andere redenen om af te zien van handhavend optreden.

JnB 2022, 815

MK ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2863](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoorn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet milieubeheer 1.1

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 2.1, bijlage I onderdeel C categorie 14.1 en 14.3

WABO-milieu. Afwijzing handnavingsverzoek ten aanzien van een spoordeel.

PROEFDRAAIEN. I.c. wordt geoordeeld dat met het begrip "proefdraaien" activiteiten worden bedoeld waarbij gedurende langere tijd een controle van zekere omvang en diepgang van het functioneren van een of meer treinsystemen plaatsvindt. Hieronder vallen derhalve niet korte dagelijkse routinecontroles waarbij na bijvoorbeeld een langere stop of verandering van rijrichting wordt gecontroleerd of een trein nog voldoende luchtdruk kan opbouwen om de remmen goed te doen functioneren. Gelet hierop is terecht geoordeeld dat het spoordeel niet is aan te merken als een inrichting als bedoeld in categorie 14.3, onderdeel a, van bijlage I van het Bor.

SPOORWEGEMPLACEMENT. I.c. heeft de rechtbank op goede gronden geoordeeld dat het spoordeel niet valt onder de definitie van "spoorwegemplacement" en daarmee geen inrichting als bedoeld in categorie 14.3, onderdeel b, van bijlage I bij het Bor. Er is geen sprake van een verzameling van in elkaars onmiddellijke nabijheid gelegen sporen die niet bestemd zijn voor doorgaand treinverkeer.

Besluit waarbij het college het verzoek van [appellanten] handhavend op te treden tegen het zonder omgevingsvergunning voor de activiteit milieu, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) in gebruik zijn van een

spoordeel. Dit verzoek om handhavend op te treden is gedaan tegen de achtergrond van de geluidsoverlast die [appellanten] ondervinden van dit spoordeel. [...]

Proefdraaien?

6. [appellanten] betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college niet handhavend hoefde op te treden omdat geen sprake is van een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e van de Wabo omdat op het spoordeel geen activiteiten plaatsvinden als bedoeld in categorie 14.3, onder a, van bijlage I van het Bor. Volgens [appellanten] is, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, wel sprake van een inrichting in de zin van categorie 14.3, onder a, van bijlage I van het Bor. In dit kader voeren [appellanten] aan dat het spoordeel gebruikt wordt voor remproeven en daarmee voor het proefdraaien van spoorvoertuigen. Volgens [appellanten] behoren remproeven niet tot de gewone dienstregeling en geldt dit daarom als proefdraaien. Omdat in categorie 14.1, onder a, van bijlage I bij het Bor gesproken wordt over proefdraaien vallen de remproeven hier ook onder.

6.1. Zoals de rechtbank terecht opmerkt, ontbreekt in het Bor een definitie van het begrip "proefdraaien".

Zowel in beroep als in hoger beroep en ter zitting heeft NS uiteengezet dat een remproef noodzakelijk is als een trein van rijrichting verandert en dat hiervan sprake is op het spoordeel. Volgens NS is het uitvoeren van een remproef niet te beschouwen als proefdraaien omdat de remproef slechts een (korte) controle is van het remsysteem. Omdat de remmen van treinen werken op luchtdruk en deze druk wegvalt als een trein remt, kan door het weg laten van de druk gecontroleerd worden of de remmen van treinen functioneren. Volgens NS wordt met proefdraaien bedoeld dat een draaiend systeem (langdurig) wordt aangezet om na te gaan of dit systeem gedurende het draaien zonder storingen blijft lopen. Dit is bij het uitvoeren van een remproef niet het geval.

Met de rechtbank en NS is de Afdeling van oordeel dat met het begrip "proefdraaien" activiteiten worden bedoeld waarbij gedurende langere tijd een controle van zekere omvang en diepgang van het functioneren van een of meer treinsystemen plaatsvindt. Hieronder vallen derhalve niet korte dagelijkse routinecontroles waarbij na bijvoorbeeld een langere stop of verandering van rijrichting wordt gecontroleerd of een trein nog voldoende luchtdruk kan opbouwen om de remmen goed te doen functioneren.

Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het spoordeel niet is aan te merken als een inrichting als bedoeld in categorie 14.3, onderdeel a, van bijlage I van het Bor.

Het betoog slaagt niet.

Spoorwegemplacement?

7. [appellanten] betogen daarnaast dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het spoordeel niet is aan te merken als inrichting als bedoeld in categorie 14.3, onderdeel b, van bijlage I van het Bor, omdat het spoordeel niet valt aan te merken als spoorwegemplacement. [...]

7.1. Zoals de rechtbank terecht overweegt, is voor de vraag of voor het gebruik van het spoordeel een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu op grond van de Wabo vereist is, het begrippenkader zoals dat is opgenomen in de Wabo en het Bor leidend. Het Bor zelf bevat geen definitie van het begrip "spoorwegemplacement". Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, kon het college voor de uitleg van dit begrip aansluiting zoeken bij de regeling die gold voor de inwerkingtreding van het Bor, namelijk het Ivb en de hierbij horende Nota van Toelichting (hierna: de Toelichting), Staatsblad 1993, 50. Zoals de rechtbank ook overweegt zijn de aanwijzingen van de categorieën vergunningplichtige inrichtingen in het Bor nagenoeg gelijk gebleven aan de categorieën

zoals die voorheen waren opgenomen in het lvb, zodat voor de uitleg van de begrippen aansluiting kan worden gezocht bij de Toelichting bij het lvb.

In de Toelichting bij het lvb wordt een spoorwegemplacement als volgt gedefinieerd:

"[...]"

7.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank op goede gronden geoordeeld dat het spoordeel niet valt onder de definitie van "spoorwegemplacement". Met de rechtbank oordeelt de Afdeling dat geen sprake is van een verzameling van in elkaars onmiddellijke nabijheid gelegen sporen die niet bestemd zijn voor doorgaand treinverkeer. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat NS kenbaar maakt dat het spoordeel wordt gebruikt als keerspoor om de trein die is opgesteld geweest weer terug te laten rijden in de richting waar deze vandaan komt en dat het spoor anderzijds gebruikt wordt om te wachten op het tijdstip dat de trein conform de dienstregeling de reis moet vervolgen. Naast het spoordeel ligt een doorgaand enkelspoor spoor richting Enkhuizen en bevinden zich bij station Hoorn-Kersenboogerd twee doorgaande spoorwegen. Het spoordeel is gelet daarop onderdeel van het doorgaande treinverkeer. Ter zitting heeft ProRail bovendien verklaard dat, calamiteiten daargelaten, het spoordeel niet mag worden gebruikt en ook niet gebruikt wordt voor het verrichten van handelingen met treinen, waarbij de samenstelling van de treinstellen en of onderdelen daarvan wordt gewijzigd. Ook hieruit volgt dat het spoordeel niet onder de definitie van "spoorwegemplacement" valt. Dat incidenteel, in het bijzonder als gevolg van een calamiteit, wel eens een handeling wordt verricht aan een treinstel, maakt dit niet anders. Dat maakt immers nog niet dat dat spoordeel ook bestemd is voor het verrichten van degelijke handelingen, zoals bedoeld in de Toelichting. Ook het gegeven dat een trein gedurende het keren incidenteel, bijvoorbeeld in afwachting van het passeren van ander prioriteit genietend treinverkeer, wat langer stilstaat dan in de dienstregeling voorzien betekent niet dat een trein op het spoor geparkeerd staat. Een dergelijke incidentele wat langere stilstand maakt namelijk op zich nog niet dat het betreffende treinstel geen onderdeel meer zou uitmaken van de gebruikelijke dienstregeling en of dat het spoordeel niet meer bestemd zou zijn voor doorgaand treinverkeer. In de uitspraak van de Afdeling van 28 januari 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AO2391](#), stond vast dat het spoor waar het in die zaak om ging deel uitmaakte van een spoorwegemplacement. In de onderhavige zaak is dat niet het geval, zodat in die zaak sprake was van een andere situatie.

Dat de specifieke aard van de geluidsproductie van het spoordeel impliceert dat geen sprake is van een "normaal" doorgaand spoor en er dus sprake moet zijn van een spoorwegemplacement volgt de Afdeling, gelet op bovenstaande definitie in de Toelichting ook niet.

Ook brengt de vergelijking met sporen en spoordelen in andere gemeenten die wel worden aangemerkt als spoorwegemplacement niet met zich mee dat het spoordeel toch als spoorwegemplacement zou moeten worden aangemerkt. Bij de bepaling of sprake is van een spoorwegemplacement heeft het college immers terecht aansluiting gezocht bij de bovenstaande definitie, zodat niet van belang is of en waarom andere sporen en of spoordelen in andere gemeenten als spoorwegemplacement zijn aangemerkt.

Gelet op het bovenstaande is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat het spoordeel geen inrichting is als bedoeld in categorie 14.3, onderdeel b, van bijlage I bij het Bor, nu dit spoordeel niet kan worden aangemerkt als spoorwegemplacement.

Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2022, 816

MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-10-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:4211](#)

college van burgemeester en wethouders van Deurne, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 onder a, c en e, 2.14, 2.31, 2.33

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 3, 6

Besluit emissiearme huisvesting (hierna: Beh)

WABO-milieu. I.c. had het gelet op de dwingende verplichtingen in artikel 2.31 en 2.33 van de Wabo op de weg van verweerder gelegen om in het bestreden besluit kritischer te bezien welke emissieruimte bij toepassing van de best beschikbare technieken binnen de bestaande inrichting kan worden ingezet bij de verlening van een vergunning voor een nieuwe vleeskuikenstal. De maximale grenswaarden in het Beh zijn gebaseerd op een inhoudelijke afweging over de best beschikbare technieken. Het is niet juist dat een bestaand recht op het in werking hebben van de oude varkensstal die niet voldoet aan de grenswaarde in het Beh en waar de best beschikbare technieken dus niet in acht worden genomen, de mogelijkheid zou bieden om juist meer vleeskuikens te houden in de nieuwe situatie.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor de activiteiten “het bouwen van een bouwwerk”, “het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan” en “het wijzigen van een inrichting” als bedoeld in artikel 2.1, onder a, c en e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). [...]

Strijd met Beh

20.1 Eisers 2 en 3 zijn van mening dat verweerder ten onrechte is uitgegaan van de bestaande ammoniakemissie van de varkensstal op basis van de revisievergunning uit 2012. Per 1 januari 2020 moest de varkensstal voldoen aan het Beh. Het pluimveebedrijf betreft een IPPC-installatie en dan zou een emissiewaarde van 1,1 kg/jr/varken gelden. Eisers zeggen in de eerste plaats dat als gevolg van het Beh de emissieruimte van het bedrijf automatisch is gekrompen. Eisers vinden verder dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met deze omstandigheid. Zij vinden dat verweerder in het bestreden besluit had moeten betrekken dat de ammoniakemissieruimte van de varkensstal afneemt (door het houden van minder dieren of het treffen van ammoniakemissie beperkende maatregelen) als de varkensstal wel zou voldoen aan het Beh. In dat geval nemen ook de andere emissies van de varkensstal af, zoals de geuremissie. [...]

20.4 In de uitspraak van 14 juli 2021⁹ (over een natuurvergunning) overweegt de Afdeling het volgende: “De maatregelen die het bedrijf moest treffen om aan de stoppersregeling mee te doen, wijzigden de milieu vergunde situatie die relevant is voor de referentiesituatie niet.”

In de uitspraak van 5 november 2014 (ook over een natuurvergunning) overweegt de Afdeling: “Voor de oprichting van deze veehouderij is door verlening van een milieuvergunning voor de referentiedatum toestemming verleend. Die toestemming is niet geheel of gedeeltelijk vervallen door de inwerkingtreding van het Besluit huisvesting, de niet tijdige aanpassing van de bedrijfsvoering aan de emissie-eisen uit het Besluit huisvesting of de mogelijkheid tot handhavend optreden vanwege het niet voldoen aan het Besluit huisvesting. De exploitatie van het bestaande bedrijf is nog steeds aan te merken als de voortzetting van een project waarvoor voor de referentiedatum toestemming is verleend. Aan de milieuvergunning die relevant is voor de berekening van de referentiesituatie komt derhalve, anders dan de Werkgroep stelt, nog steeds betekenis toe.”

20.5 De rechtbank heeft in de uitspraak van heden over de natuurvergunning geoordeeld dat aan de natuurvergunning van 25 juni 2014 nog steeds betekenis toekomt. Er worden nog steeds varkens gehouden, dus de exploitatie van het project wordt ook voortgezet. Als verweerder deze omstandigheid had willen betrekken in het bestreden besluit, had verweerder eerst de oude

natuurvergunning gedeeltelijk kunnen intrekken, met toepassing van artikel 5.4, eerste lid, onder d, van de Wnb. Dat is een bevoegdheid, geen verplichting.

20.6 De rechtbank stelt verder vast dat verweerder in het bestreden besluit bij de beantwoording van de vraag of de best beschikbare technieken in de dierenverblijven in acht worden genomen, de aangevraagde inrichting (dus met de nieuwe vleeskuikenstal 5 in plaats van de oude varkensstal 5) heeft getoetst aan het Beh. In het bestreden besluit staat dat de stallen van het bedrijf inclusief de nieuwe stallen 5 en 8 in de aangevraagde situatie voldoen aan de emissiegrenswaarden in de bijlagen van het Beh. Verweerder heeft in het bestreden besluit niet gezien of de uitgangssituatie in overeenstemming is met het Beh. Stal 5 met de vleesvarkens heeft een traditioneel stalsysteem met emissiefactor 4,5. Deze stal voldoet zelf niet aan het Beh, op grond waarvan een emissiefactor van 1,6 van toepassing is. Dit heeft vergunninghouder ter zitting ook erkend. Op basis van de revisievergunning uit 2012 mochten in totaal 172.690 vleeskuikens worden gehouden en 1250 vleesvarkens. De totale ammoniakemissie van alle stallen gezamenlijk bedraagt op basis van de revisievergunning uit 2012 11.062,4 Nh₃. De ammoniakemissies en andere emissies vanuit de bestaande stallen van het bedrijf zoals deze in 2012 zijn vergund, vormen de uitgangssituatie voor de nieuwe omgevingsvergunning. In het bestreden besluit nemen de emissies niet toe, maar ze nemen evenmin substantieel af.

20.7 Anders dan eisers lijken te vermoeden leidt het Beh niet tot het vervallen van een deel van de vergunning. Dit volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 10 december 2021.¹⁰ Hierin overwoog de Afdeling dat de omstandigheid dat een inrichting gedurende een bepaalde periode niet voldeed aan (de voorloper van) het Beh niet betekent dat de vergunning daarom is vervallen.

De rechtbank begrijpt de beroepsgrond van eisers aldus dat zij stellen dat verweerder niet zomaar de emissies van de oude varkensstal had kunnen betrekken bij de beoordeling van de aangevraagde omgevingsvergunning. De rechtbank vult de rechtsgronden van eisers aan. In artikel 2.33, eerste lid, onder b, van de Wabo staat dat verweerder de omgevingsvergunning voor het inwerking hebben van een inrichting moet intrekken indien door toepassing van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo, redelijkerwijs niet kan worden bereikt dat in de inrichting of het mijnbouwwerk ten minste de voor de inrichting of het mijnbouwwerk in aanmerking komende beste beschikbare technieken worden toegepast. In artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo wijzigt verweerder de voorschriften van een omgevingsvergunning voor het in werking hebben van een inrichting (zo nodig door het verlaten van de grondslag van de aanvraag op basis van artikel 2.31a, eerste lid, van de Wabo) als de nadelige gevolgen van de inrichting verder kunnen worden beperkt. Dit zijn dwingend geformuleerde verplichtingen voor verweerder. Artikel 2.6, derde lid, van de Wabo staat hier niet aan in de weg en duidt er juist op dat verweerder bestaande rechten uit het verleden niet klakkeloos hoeft over te nemen. Dit sluit ook aan bij de algemene verplichting bij de beoordeling van een omgevingsvergunning milieu dat tenminste de best beschikbare technieken in acht worden genomen (artikel 2.14, eerste lid onder c onder 1, van de Wabo). De maximale grenswaarden in het Beh zijn gebaseerd op een inhoudelijke afweging over de best beschikbare technieken. Het is niet juist dat een bestaand recht op het in werking hebben van de oude varkensstal die niet voldoet aan de grenswaarde in het Beh en waar de best beschikbare technieken dus niet in acht worden genomen, de mogelijkheid zou bieden om juist meer vleeskuikens te houden in de nieuwe situatie. Verweerders verzuim om vergunninghouder te verplichten om de best beschikbare technieken te implementeren verschaft op deze manier de mogelijkheid om meer dieren te houden. Dit staat haaks op de doelstelling van de best beschikbare technieken, namelijk een betere bescherming van het milieu (en in dit geval de omwonenden). Gelet op de dwingende verplichtingen in artikel 2.31 en 2.33

van de Wabo had het op de weg van verweerder gelegen om in het bestreden besluit kritischer te bezien welke emissieruimte bij toepassing van de best beschikbare technieken binnen de bestaande inrichting kan worden ingezet bij de verlening van een vergunning voor een nieuwe vleeskuikenstal. Deze artikelen verplichten verweerder namelijk om de omgevingsvergunning wijzigen en aan te passen aan de best beschikbare technieken. Zij bieden verweerder niet de bevoegdheid voor wijziging of intrekking (zoals artikel 5.4, eerste lid van de Wnb).
20.7 De rechtbank concludeert dat verweerder ten onrechte zonder meer is uitgegaan van de bestaande ammoniakemissie en andere emissies van de varkensstal op basis van de revisievergunning uit 2012. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 05-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2862](#);
- MK Rechtbank Noord-Holland, 01-09-2022, [ECLI:NL:RBNHO:2022:8148](#);
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 30-09-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:5704](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 28-09-2022, [ECLI:NL:RBNNE:2022:3492](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 23-09-2022, [ECLI:NL:RBGEL:2022:5458](#);
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-10-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:5721](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 817

MK ABRS, 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2874](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Wet natuurbescherming (Wnb)

Regeling ammoniak en veehouderij (Rav)

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. MELKVEEHOUDERIJ. RAV-

EMISSIEFACTOR. De emissie van het emissiearme stalsysteem A1.23 kan niet met behulp van de emissiefactor die in de Rav voor dat systeem is opgenomen met de vereiste zekerheid in kaart worden gebracht. INTERN SALDEREN. REFERENTIESITUATIE. WEIDEN VAN VEE. De Afdeling zet in deze uitspraak uiteen op welke wijze de emissie van het weiden van vee kan worden beoordeeld. De emissie van het weiden van vee kan worden weggestreept (intern gesaldeerd) tegen de afname van de emissie van het uitrijden van mest (bemesten) die daarvan het gevolg is.

[...]vergunning op grond van de [...] (hierna: Wnb) verleend voor de wijziging van de melkveehouderij aan de [locatie] [...] en geweigerd voor het weiden van het vee.

[...] Samenvatting van de uitspraak

1. Deze zaak gaat over de uitstoot van stikstof (emissie) uit een emissiearm stalsysteem dat voor de melkveehouderij is ontwikkeld (A1.23) en over de uitstoot van stikstof van melkkoeien die in de wei staan.

1.1 De Afdeling komt in deze uitspraak tot de conclusie dat de emissie van het emissiearme stalsysteem A1.23 niet met behulp van de emissiefactor die in de Regeling ammoniak en veehouderij (hierna: Rav) voor dat systeem is opgenomen met de vereiste zekerheid in kaart kan worden gebracht. Een berekening van de emissie met de Rav-emissiefactor voor dit stalsysteem kan daarom nu niet zonder meer worden gebruikt in een voortoets of passende beoordeling voor een natuurvergunning. De Afdeling kwam eerder in haar uitspraken van 7 september 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2557](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:2624](#) tot dezelfde conclusie voor de stalsystemen A1.13 en A1.28.

1.2. Het weiden van vee heeft op twee manieren een stikstofreducerend effect. De stalemissies nemen af en weilanden waar koeien staan worden minder bemest met stalmest dan weilanden die niet voor beweiden worden gebruikt. Bij een vergunning voor een melkveehouderij waarbij wordt beweid moeten de emissies van het beweiden echter wel worden beoordeeld.

De Afdeling zet in deze uitspraak uiteen op welke wijze de emissie van het weiden van vee kan worden beoordeeld.

De emissie van het weiden van vee kan worden weggestreept (intern gesaldeerd) tegen de afname van de emissie van het uitrijden van mest (bemesten) die daarvan het gevolg is. Voor dat intern salderen moet de referentiesituatie van bemesten worden bepaald. Dat kan aan de hand van de stappen die uiteengezet zijn in 23-23.1. Dat komt erop neer dat het planologisch regime van de gronden, die zullen worden beweid, vanaf de referentiedatum (10 juni 1994) in kaart moet worden gebracht en dat gegevens worden overgelegd waaruit kan worden afgeleid dat de gronden voor die referentiedatum in gebruik waren als landbouwgrond.

Significante gevolgen van het weiden van vee zijn uitgesloten als de gronden die volgens de aanvraag voor de natuurvergunning zullen worden beweid, daarvóór maximaal mochten worden bemest. Dat is het geval als op grond van de hiervoor bedoelde gegevens kan worden vastgesteld (1) dat de gronden voor de referentiedatum werden bemest én (2) dat uit het planologisch regime dat sinds de referentiedatum voor de gronden geldt, volgt dat agrarisch grondgebruik en vanaf 2006 het gebruik van de gronden als grasland is toegestaan. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Raad van State: koeien in de wei leiden niet altijd tot extra stikstofuitstoot") uitgebracht.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:2930](#), [ECLI:NL:RVS:2022:2932](#), [ECLI:NL:RVS:2022:2933](#), [ECLI:NL:RVS:2022:2940](#).

JnB 2022, 818

MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-10-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:4210](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. VLEESKUIKENSTAL. RAV-

EMISSIEFACTOR. INTERN SALDEREN. Natuurvergunning vleeskuikenstal. De rechtbank leidt uit het CBS-rapport af dat er in ieder geval twijfel is over de juistheid van de emissiefactor

voor stalsysteem E 5.11. Verweerder heeft i.c. niet zonder meer van de Rav-factor mogen

uitgaan. Verwijzing naar uitspraak Rechtbank Overijssel, 11-05-2022,

[ECLI:NL:RBOVE:2022:1238](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 819

MK ABRS, 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2942](#)

dagelijks bestuur van het Waterschap Limburg.

Waterwet 7.14

Burgerlijk Wetboek 3:326

WATERWET. NADEELCOMPENSATIE. I.c. is artikel 7.14 van de Waterwet niet van toepassing. De Waterwet is op 22 december 2009 in werking getreden. In artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet Waterwet is bepaald dat artikel 7.14 van de Waterwet niet van toepassing is indien de schade is veroorzaakt door een uitoefening van een taak of bevoegdheid die plaatsvond voor het tijdstip van inwerkingtreding van dat artikel. In dit geval is de gestelde schadeoorzaak de uitvoering van het plan Herinrichting Eckeltsebeek van 18 februari 2004 in 2005.

VERJARING. Op grond van vaste jurisprudentie zijn in dit geval de algemene verjaringsregels die zijn neergelegd in titel 11 van boek 3 van het BW van overeenkomstige toepassing op een aanspraak op nadeelcompensatie.

De wetgever heeft die overeenkomstige toepassing met artikel 3:326 van het BW uitdrukkelijk mogelijk willen maken en de verjaringsregels van het BW lenen zich voor toepassing op de onderhavige aanspraak. Daarbij wordt van belang geacht dat de huidige Waterwet wel voorziet in een termijn voor het geldend maken van de aanspraak (zie artikel 7:14, derde lid). Ook wordt van belang geacht dat in het door de wetgever al vastgestelde, maar nog niet in werking getreden artikel 4:131 van de Awb (Stb. 2013, 50) aansluiting is gezocht bij artikel 3:310 van het BW en dat het - mede blijkens deze wettelijke bepalingen - onwenselijk is te achten dat geen begrenzing in de tijd bestaat voor een aanspraak als de onderhavige. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 22 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2764](#), r.o. 10.3. [Appellant] heeft de verjaring niet tijdig gestuit.

GELIJKHEIDSBEGINSEL. Het dagelijks bestuur heeft niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel gehandeld door aan [exploitant] niet en aan [appellant] wel verjaring tegen te werpen.

JnB 2022, 820

Rechtbank Noord-Nederland, 21-09-2022, [ECLI:NL:RBNNE:2022:3439](#)

dagelijks bestuur van het Wetterskip Fryslân, verweerder.

Waterschapswet 61, 96 lid 1

Waterwet 1.1, 2.1 lid 1, 3.2 lid 1, 6.2 lid 1, 6.8

WATERWET. Spoedeisende bestuursdwang vanwege het lekken van een hoeveelheid oliehoudende substantie in het water na het zinken van een schip. I.c. bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder in dit geval niet bevoegd is tot handhavend optreden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat aan verweerder ingevolge de Waterwet en de Waterschapswet de zorg voor het watersysteem is opgedragen. Dit staat los van de bevoegdheden van het college van GS als vaarweg- en nautisch beheerder van het betreffende gedeelte.

Overige jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 11-10-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:4408](#);
- MK Rechtbank Amsterdam, 13-06-2022, [ECLI:NL:RBAMS:2022:3342](#);
- Rechtbank Gelderland, 12-08-2022, [ECLI:NL:RBGEL:2022:5725](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 821

CRvB, 29-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2138](#)

korpschef van politie.

Besluit reis-, verblijf-, en verhuiskosten politie (Brvvp) 16, 22

AMBTENARENRECHT. DECLARATIES. I.C. GEEN SPRAKE VAN DIENSTREIS. De Raad is van oordeel dat in de situatie van appellante sprake was van een andere opdracht dan die wordt gegeven voor een dienstreis. Uit de nota van toelichting (Stb. 2008, 234) bij het Brvvp blijkt dat het besluit de vergoeding regelt voor alle verkeersbewegingen die door de ambtenaar in het kader van de uitoefening van zijn taak worden gemaakt. Appellante heeft de reis naar Curaçao niet gemaakt in het kader van de uitoefening van haar taak, maar in het kader van een evacuatie. De korpschef wordt gevolgd in zijn standpunt dat sprake is van twee onderscheiden opdrachten met twee verschillende doelen en (achter)gronden. Het doel was immers lijfbehoud en niet werk. Dat appellante uiteindelijk wel haar werkzaamheden heeft verricht op Curaçao maakt dat niet anders. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2022, 822

MK CRvB, 06-10-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2177](#)

directeur van de Politieacademie.

Politiewet 90

Onderwijs en Examenregeling 2020 (OER 2020) 28, 35.2, 37

AMBTENARENRECHT. BEËINDIGING OPLEIDING. Vast staat dat aan de voorwaarden voor beëindiging van de inschrijving is voldaan omdat appellante de toets niet binnen de in artikel 28, vierde lid, bedoelde termijn met voldoende resultaat heeft behaald.

In het advies van het MRC van 19 januari 2019 is voldoende gemotiveerd dat niet te verwachten is dat appellante met aangepaste training de toets wel zal kunnen halen. Hieruit volgt duidelijk dat zij de toets niet met goed resultaat zal kunnen afleggen. Het is vervolgens aan de directeur om te bepalen of de toets kan worden gedaan met vervangende onderdelen. De directeur heeft, mede gelet op het advies van het MRC, voldoende gemotiveerd dat daarvoor bij appellante geen mogelijkheden bestonden.

Anders dan appellante aanvoert, hoefde de directeur niet af te wijken van artikel 35, tweede lid, van de OER. Los van de vraag of het besluit van de examencommissie van 15 mei 2020 een bevestiging van de praktijk in de periode daarvoor was, heeft de directeur voldoende gemotiveerd waarom in het geval van appellante niet is afgeweken van de OER. Hij heeft toegelicht dat enkel in de periode van 3 mei 2019 tot 10 mei 2019 in slechts drie uitzonderlijke

gevallen een diploma is verstrekt zonder dat de toets met voldoende resultaat was afgelegd. In deze gevallen hadden de studenten specifieke functies en om die functies te behouden is voor hen de uitzondering gemaakt. Van een uitzonderlijke situatie is bij appellante geen sprake, zij werd opgeleid tot algemeen politiemedewerker op straat.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2022, 823

Rechtbank Rotterdam, 07-10-2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:8222](#)

Raad van bestuur van het Uww (verweerder).

WW 20 lid 1 aanhef en onder c

Algemeen Inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 4:1 lid 11

WERKLOOSHEID. DAGLOON. POLISADMINISTRATIE. Verweerder heeft terecht geen toepassing gegeven aan artikel 4:1, elfde lid, van het AIB.

Rechtbank: 5. Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan artikel 4:1, negende lid, van het AIB. Wat partijen verdeeld houdt is of sprake is van een kennelijk onredelijk resultaat en verweerder daarom gebruik diende te maken van zijn bevoegdheid op grond van artikel 4:1, elfde lid, van het AIB het inkomen op andere wijze vast te stellen.

6. Volgens vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep kan niet elk feitelijk of ervaren negatief resultaat als kennelijk onredelijk worden aangemerkt. In dit geval is het nadeel voor eiser, in zijn eigen bewoordingen, dat als hij onverhoopt werkloos zou blijven hij aan het eind van de uitkeringsperiode één maand uitkering tekort komt en zodoende twee maanden uitkeringsduur verbruikt als gevolg van het feit dat hij gedurende twee maanden in totaal korter dan een maand heeft gewerkt. Dit is een gevolg van de systematiek van het negende lid van artikel 4:1 van het AIB, die het mogelijk maakt om snel zonder omrekenen te komen tot een berekening van de aanspraak op WW-uitkering. Deze systematiek kan soms tot een voordeel leiden en soms tot een nadeel, maar per saldo leidt het consequent toepassen van deze systematiek niet tot onevenwichtigheid en niet tot een onbillijkheid van overwegende aard. Daarvan is in dit geval ook geen sprake. Verweerder heeft dan ook terecht geen toepassing gegeven aan artikel 4:1, elfde lid, van het AIB.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 824

MK CRvB, 29-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2137](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

WMO 2015

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. NOODOPVANGLOCATIE. OMSLAGWONING.

Voldoende procesbelang. Appellant kan de adequaatheid van opvang ter beoordeling aan de bestuursrechter voorleggen.

Met het oog op de specifieke omstandigheden van appellant leverde ten tijde van het bestreden besluit de opvang, inmiddels voor een periode van meer dan één jaar, in een noodopvanglocatie waar appellant tussen andere verslaafden verblijft en voortdurend is blootgesteld aan de aanwezigheid en het gebruik van verdovende middelen, geen passende bijdrage aan het realiseren van een situatie waarin appellant in staat wordt gesteld zich zo snel mogelijk weer op eigen kracht te handhaven in de samenleving.

Raad: [...] 4.1. Het betoog van het college dat appellant geen procesbelang heeft bij een inhoudelijk oordeel over het hoger beroep, slaagt niet. Alleen al gelet op het tijdige verzoek om vergoeding van de in bezwaar gemaakte kosten, heeft appellant procesbelang.

4.2. De grond dat de voorzieningenrechter van de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich tot de civiele rechter moet wenden voor een oordeel over de verstrekte opvang, slaagt. Zoals eerder overwogen in de uitspraak van 27 januari 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:236](#), kan appellant de adequaatheid van opvang ter beoordeling aan de bestuursrechter voorleggen.

4.3. Ook het betoog dat de verstrekte opvang in het geval van appellant niet adequaat is, slaagt. Ten tijde van belang was appellant bekend met psychiatrische aandoeningen, was hij suïcidaal en was hij verslaafd aan verdovende middelen. Daar komt bij dat de behandeling voor zijn verslaving niet de noodzakelijke vorm kon krijgen door het ontbreken van stabiele huisvesting. Met het oog op deze specifieke omstandigheden van appellant leverde ten tijde van het bestreden besluit de opvang, inmiddels voor een periode van meer dan één jaar, in een noodopvanglocatie waar appellant tussen andere verslaafden verblijft en voortdurend is blootgesteld aan de aanwezigheid en het gebruik van verdovende middelen, geen passende bijdrage aan het realiseren van een situatie waarin appellant in staat wordt gesteld zich zo snel mogelijk weer op eigen kracht te handhaven in de samenleving.

4.4. Wat in 4.3 is overwogen betekent overigens niet dat het college gehouden was een omslagwoning aan appellant te verstrekken. Het is immers aan het college, waar mogelijk rekening houdend met de redelijke wensen van de aanvrager, om te besluiten op welke wijze het de aanvrager ondersteunt en met welk pakket van de op de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van de persoon afgestemde diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen een passende bijdrage aan de behoefte aan opvang wordt geleverd.

4.5. [...] Uit wat is overwogen onder 4.3 volgt dat het college de aanvraag tot wijziging van de verstrekte maatwerkvoorziening ten onrechte heeft afgewezen op de grond dat de verstrekte opvang een passende bijdrage levert in de behoefte van appellant aan opvang. Nu appellant inmiddels al een woning heeft, zal de Raad het college niet de opdracht geven een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen.

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 825

MK Rechtbank Noord-Nederland, 30-09-2022, [ECLI:NL:RBNNE:2022:3672](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:662

Derde tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-3)

NOW-3. WEIGERING TEGEMOETKOMING NOW-3. OVERGANG VAN ONDERNEMING. De rechtbank is van oordeel dat in bezwaar geen volledige heroverweging heeft plaatsgevonden, dat daarbij een onduidelijk toetsingskader is gehanteerd en onjuist aan de Spijkers-criteria is getoetst. Gegrond beroep. Minister dient een nieuw besluit te nemen.

Rechtbank: “7.1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de minister in het bestreden besluit enkel beoordeeld of (vrijwel) al het personeel is overgegaan naar eiseres als opvolger van de drie overgenomen kapsalons. Daarmee heeft de minister een te beperkte beoordeling uitgevoerd. Zoals [...] is overwogen, moet immers worden bezien of de identiteit van de onderneming behouden is en moet bij de beoordeling of sprake is van een overgang van onderneming worden gekeken naar alle kenmerkende feiten en omstandigheden. De beoordeling van de minister is dus onvolledig.

7.2. [...] De minister heeft in het bestreden besluit gesteld dat, omdat slechts negen van de zeventien werknemers bij de overgang in dienst zijn getreden bij eiseres, geen sprake is van een overgang van overneming en daarmee ook geen ongewijzigde voortzetting van de bedrijfsvoering. De rechtbank is van oordeel dat deze summiere motivering in het bestreden besluit de afwijzing van de aanvragen van eiseres niet kan dragen. [...]

7.3. De rechtbank overweegt verder het volgende. De minister heeft op de zitting het standpunt ingenomen dat voor overgang van onderneming vereist is dat sprake moet zijn van een 100% overname en dat dat percentage ook geldt voor de bezwaarfase. In verband daarmee is op de zitting gesproken over de beantwoording door (toenmalig) minister Koolmees van Kamervragen bij brief van 14 september 2020. [...]

Daarnaast is op de zitting met partijen gesproken over de notitie ‘wovon uitvoering B&B van juni 2020’ (wovon-notitie) en de aanvullende notitie van het Uvw van mei 2021 met als onderwerp “De NOW en overgang van onderneming”. [...]

De rechtbank is van oordeel dat de wovon-notitie van juni 2020 innerlijk tegenstrijdig is met de notitie van het Uvw van mei 2021 en de kamerbrief van Koolmees van 14 september 2020 op het punt van de 100% overname. Daar komt bij dat uit de in het Spijkers-arrest genoemde criteria niet kan worden afgeleid dat voor overgang van onderneming vereist is dat het moet gaan om een 100% overname van het personeel. Het Spijkers-arrest benoemt enkele deelaspecten die in samenhang kunnen worden bekeken om te beoordelen of er sprake is van overgang van onderneming. Het betreffen geen afzonderlijke voorwaarden waaraan moet worden voldaan.

7.4. De rechtbank is, mede in het licht van wat hiervoor onder 7.3 is overwogen, van oordeel dat in bezwaar geen volledige heroverweging heeft plaatsgevonden, dat daarbij een onduidelijk toetsingskader is gehanteerd en onjuist aan de Spijkers-criteria is getoetst. [...] Het had uit een oogpunt van zorgvuldigheid op de weg van de minister gelegen om in bezwaar onderzoek te doen naar hoeveel werknemers bij de overgang naar eiseres zijn overgegaan, dan wel om daarover (nadere) informatie bij eiseres in te winnen. Uit de stukken blijkt niet dat de minister dat heeft gedaan. De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit in dat opzicht niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen. [...]”

Gegrond beroep. De minister dient een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

JnB 2022, 826

MK CRvB, 27-09-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2110](https://ecli.nl/crvb/2022:2110)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 1, 2

TOZO. Vaststaat dat de onderneming van appellant niet op 17 maart 2020 stond ingeschreven in het handelsregister. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat appellant niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 2, eerste lid, van de Tozo. Geen strijd met evenredigheidsbeginsel. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt evenmin. Vaststaat dat (de medewerker van) de KvK niet bevoegd was om op Tozo-aanvragen te beslissen. Appellant kon en mocht in de gegeven omstandigheden niet redelijkerwijs veronderstellen dat de medewerker van de KvK de opvatting van het college vertolkte. De enkele omstandigheid dat een medewerker van het college appellant te kennen heeft gegeven dat hij voor vragen terecht kan op een bepaalde website van de KvK, is daarvoor onvoldoende. Geen schending gelijkheidsbeginsel. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 827

MK Rechtbank Amsterdam, 22-09-2022, [ECLI:NL:RBAMS:2022:5565](#)

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6

AVG. Tussenuitspraak waarbij de rechtbank prejudiciële vragen stelt aan het EU-HvJ over de term 'gerechtvaardigd belang' uit artikel 6 van de AVG.

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB 2022, 828

MK ABRS, 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2921](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Arbeidstijdenwet (Atw) 4:3 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer 2016 (Beleidsregel)

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. EVENREDIGHEID. Niet-registreren van de rust- en arbeidstijden. De Afdeling acht de Beleidsregel in zijn algemeenheid niet onrechtmatig. De Beleidsregel bevat, voor zover toegepast bij overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van de Atw, in beginsel voldoende mogelijkheden tot differentiatie om te kunnen leiden tot oplegging van een boete, die in het desbetreffende geval als evenredig is aan te merken. Verwijzing naar ABRS 20-04-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1146](#). Een werkgever moet worden geacht op de hoogte te zijn van de verplichtingen die uit de Atw volgen. Verwijzing naar ABRS 08-11-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3047](#). I.c. is de opgelegde boete niet onevenredig.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 829

ABRS, 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2931](#)

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen CBR).

Richtlijn 2006/126/EG

Reglement rijbewijzen 101, 103

Regeling eisen geschiktheid 2000

WEGENVERKEERSWET 1994. RIJGESCHIKTHEID. VISUS. INTERNE REGEL. Aanvraag tot verkrijging van een verklaring van geschiktheid terecht afgewezen. De verwijzing naar de oogarts door het CBR is niet in strijd met Europese regelgeving. Het CBR hanteert de interne regel dat een visus van minder dan 0,7 een belangrijke afwijking is. Hoewel de interne regel niet is neergelegd in een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Awb, mag het CBR de interne regel volgen, mits het een op het geval van [appellant] toegespitste en op de interne regel aansluitende motivering geeft. Het CBR heeft in het specifieke geval van [appellant] voldoende gemotiveerd dat zijn visus een belangrijke afwijking is. Het CBR mocht [appellant] verwijzen naar een oogarts voor een aanvullend onderzoek. Zonder dat onderzoek heeft het CBR niet alle benodigde gegevens om de geschiktheid van [appellant] te kunnen beoordelen en kon de verklaring niet worden afgegeven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2022, 830

ABRS, 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2929](#)

korpschef van politie.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr)7, 15

Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2019 (Beleidsregels) 3.3

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS. De Beleidsregels zijn evenredig. Artikel 7, vierde lid, van de Wpbr heeft een dwingendrechtelijk karakter. Indien de korpschef [appellant] onbetrouwbaar acht, mag hij geen toestemming verlenen. Er is daarom ook geen ruimte voor een belangenafweging. De korpschef moet alleen beoordelen of [appellant] voldoende betrouwbaar is.

[...] [weigering] [appellant] toestemming te verlenen voor het verrichten van beveiligingswerkzaamheden.

[...] 4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld, is de invulling die in de b-grond aan de term betrouwbaarheid is gegeven, niet onredelijk of anderszins rechtens onjuist (zie de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2022 [ECLI:NL:RVS:2022:763](#)). De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat op [appellant] slechts de b-grond van toepassing is. Voor de b-grond gelden geen terugkijktermijnen, waardoor een mogelijkheid om af te wijken van termijnen ook niet is opgenomen in de Beleidsregels. Ook volgt uit de b-grond niet dat [appellant] gedurende 8 jaar nadat hij zonder toestemming beveiligingswerkzaamheden heeft verricht, geen toestemming kan krijgen (zie de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2022 [ECLI:NL:RVS:2022:766](#), onder 7.2). De voor de b-grond vermelde termijn is de termijn die als maximum geldt. De periode die in acht moet worden genomen is

afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Het is niet onredelijk of onvoldoende rechtszeker dat de korpschef bij elke aanvraag opnieuw een afweging maakt.

4.2. Uit het dwingendrechtelijk karakter van artikel 7, vierde lid, van de Wpbr volgt dat indien de korpschef [appellant] onbetrouwbaar acht, hij geen toestemming mag verlenen om hem beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten. Gelet op de strekking van deze bepaling en de hoge eisen die aan medewerkers in de beveiligingsbranche mogen worden gesteld, is het niet onevenredig om in de Beleidsregels geen minder ingrijpende maatregel, zoals een waarschuwing, op te nemen. Indien de korpschef [appellant] onbetrouwbaar acht mag hij geen toestemming verlenen. Ook is het niet nodig dat de Beleidsregels onderscheid maken tussen soorten beveiligers. De korpschef heeft beoordelingsruimte en kan daarom de vereiste mate van bekwaamheid en betrouwbaarheid per geval laten afhangen van de aard van de te verrichten beveiligingswerkzaamheden en andere omstandigheden.

4.3. Gelet op het voorgaande zijn de Beleidsregels niet onevenredig in verhouding tot de daarmee te dienen doelen en voldoen deze aan artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

[...] 5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld mag de korpschef als beoordelingsmaatstaf hanteren dat de betrouwbaarheid en integriteit van beveiligingsmedewerkers boven iedere twijfel verheven dienen te zijn (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018 [ECLI:NL:RVS:2018:4281](#), onder 3.3). De korpschef mocht zich voor zijn beoordeling baseren op de bevindingen van op ambtsbelofte opgemaakte processen-verbaal en mutatierapporten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2022 [ECLI:NL:RVS:2022:763](#), onder 3.3). Uit de wet of de Beleidsregels volgt niet dat de korpschef voor de beoordeling van de betrouwbaarheid van [appellant] alleen mocht kijken naar de wijze waarop [appellant] zijn werkzaamheden heeft verricht. Dat hij, zoals hij stelt, bekwaam was in het toelaten en bewaken van gasten en goederen maakt niet dat hij zonder toestemming beveiligingswerkzaamheden mocht verrichten. Van een portier mag worden verwacht dat hij zich aan de regels houdt.

[...] 5.2. Anders dan [appellant] voorts stelt, is niet alleen sprake van een ernstige aantasting van de rechtsorde als hij een misdrijf had gepleegd. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld biedt de b-grond de korpschef ruimte zijn oordeel te baseren op feiten en omstandigheden die geen aanleiding hebben gegeven tot strafrechtelijke vervolging (zie de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2017 [ECLI:NL:RVS:2017:2950](#), onder 4.3). [...]

[...] 6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld, heeft artikel 7, vierde lid, een dwingendrechtelijk karakter. Indien de korpschef [appellant] onbetrouwbaar acht, mag hij geen toestemming verlenen. Er is daarom ook geen ruimte voor een belangenafweging (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2022 [ECLI:NL:RVS:2022:766](#), onder 7.1). De korpschef moet alleen beoordelen of [appellant] voldoende betrouwbaar is. Dat [appellant] voor de functie van beveiligger heeft gestudeerd, een ernstig ongeval heeft gehad en zijn huwelijk ten einde is gekomen zijn omstandigheden die, hoe spijtig dat ook voor hem kan zijn, geen verband houden met de beoordeling of [appellant] voldoende betrouwbaar is. Ook het voorwaardelijk verlenen van toestemming past niet binnen het dwingendrechtelijk kader van artikel 7, vierde lid, van de Wpbr. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 831

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 12-10-2022,

[ECLI:NL:RBDHA:2022:10437](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 6, 8, 10

ASIEL. Verweerder heeft tot en met het voortgezette onderzoek ter zitting geen enkele handeling verricht om te onderzoeken of voor eiser adequate opvang beschikbaar en toegankelijk is. De rechtbank doet een tussenuitspraak om zo in staat te zijn regie te voeren op de handelingen die verweerder zal gaan verrichten en het tijdsbestek dat hiermee gemoeid zal zijn te kunnen beoordelen. De rechtbank zal ook, indien verweerder na zijn te verrichten onderzoek besluit dat in Liberia adequate opvang voor niet begeleide minderjarigen bestaat, beoordelen of deze opvang voldoet aan de eisen aan “adequate opvang” zoals het Hof dat in TQ heeft uitgelegd en deze opvang voor eiser als adequaat viel/valt aan te merken.

20. Ter zitting is door de rechtbank besproken en door verweerder erkend dat het besluit niet in overeenstemming is met het arrest van het Hof van Justitie van 14 januari 2021 in de zaak TQ ([ECLI:EU:C:2021:9](#)).

Verweerder heeft immers in eerste instantie een terugkeerbesluit als onderdeel van de meeromvattende afwijzende beschikking genomen zonder voorafgaand aan het nemen van dit terugkeerbesluit onderzoek te doen naar de aanwezigheid en beschikbaarheid van opvang die voor eiser als adequaat is aan te merken. Dit terugkeerbesluit is vervolgens ingetrokken, terwijl de afwijzing van de asielaanvraag is gehandhaafd. Verweerder heeft tot en met het voortgezette onderzoek ter zitting geen enkele handeling verricht om te onderzoeken of voor eiser adequate opvang beschikbaar en toegankelijk is.

21. De rechtbank, deze zittingsplaats, heeft op 15 maart 2021 uitspraak gedaan na beantwoording door de prejudiciële vragen door het Hof in TQ ([ECLI:NL:RBDHA:2021:2376](#)). De rechtbank heeft in die uitspraak zelf voorzien omdat uit beantwoording van Kamervragen door de staatssecretaris en de proceshouding van verweerder ter zitting duidelijk werd dat nog geen uitvoering zou worden gegeven aan het arrest, maar dat zou worden afgewacht of en hoe hieraan uitvoering zou moeten worden gegeven volgens de Afdeling (rechtsoverweging 83-86). De lidstaten zijn echter verplicht het Unierecht ten uitvoer te leggen en zijn daarbij gebonden aan de uitleg van het Unierecht zoals die door het Hof gegeven wordt in de beantwoording van de prejudiciële vragen. Indien het Hof op 14 januari 2021 deze gevraagde uitleg geeft en daaruit blijkt dat de Nederlandse rechtspraak gedurende aanzienlijke tijd evident in strijd is met het Unierecht gaat het niet aan om te wachten op een oordeel van de hoogste nationale rechter, maar dient regelgeving en beleid aanstonds in overeenstemming met het Unierecht te worden gebracht. Deze verplichting geldt des te meer en is urgenter indien de uitleg betrekking heeft op het belang van het kind en de procedure reeds een zeer aanzienlijk tijdsverloop kent doordat het verzoek om internationale bescherming op 30 juni 2017 is ingediend. Omdat verweerder uitdrukkelijk te kennen had gegeven vooralsnog geen uitvoering te geven aan het arrest van het Hof heeft de rechtbank zich bevoegd en ook verplicht geacht om zelf te voorzien en daarmee de uitleg van het Unierecht toe te passen in de procedure die tot het stellen van de prejudiciële vragen heeft geleid.

22. De Afdeling heeft op 8 juni 2022 bovenstaande uitspraak van de rechtbank, deze zittingsplaats, vernietigd voor zover de rechtbank zelf heeft voorzien en heeft de uitspraak overigens bevestigd met verbetering van de gronden ([ECLI:NL:RVS:2022:1530](#), JV 2022/140 met annotatie C.A.F.M.

Grütters, AB2022/272 met annotatie M.A.K. Klaassen, A&MR 2022-8 Uitspraak Uitgelicht, S.G. Kok) De Afdeling heeft in deze uitspraak aangegeven welke handelingen verweerder moet verrichten om in een procedure als de onderhavige -alsnog- in overeenstemming met TQ te handelen.

De rechtbank zal verweerder in de gelegenheid stellen om indachtig het arrest van het Hof in TQ en de wijze waarop verweerder op grond van bovengenoemde uitspraak van de Afdeling aan dit arrest dient te voldoen in een nadere reactie aan te geven hoe hij hieraan invulling gaat geven.

23. De rechtbank wenst concreet van verweerder te vernemen welke onderzoekshandelingen hij gaat verrichten, hoeveel tijd hij daarvoor denkt nodig te hebben en waarop deze inschatting is gebaseerd. De rechtbank overweegt reeds nu dat het niet zal volstaan om te verwijzen naar “een algemene termijn” die verweerder steeds in procedures als de onderhavige wenst te verkrijgen. Het onderzoek naar adequate opvang zoals bedoeld in TQ moet worden toegespitst op de individuele rechtszoekende en de concrete feiten en omstandigheden en vereist dus maatwerk. Een algemene termijn die bij wijze van “blanco volmacht” wordt toegekend verhoudt zich niet met het verrichten van maatwerk waarbij bovendien heeft te gelden dat het belang van het kind uiterste voortvarendheid vereist en zeker in procedures waarin het tijdsverloop langer dan gebruikelijk is omdat het onderzoek naar adequate opvang eerst kan plaatsvinden nadat het asielrelaas is beoordeeld en van een meeromvattende beschikking geen sprake is.

24. De rechtbank wijst er hierbij op dat eiser heeft verklaard dat zijn beide ouders zijn overleden, dat hij bij zijn oom en tante woonde maar hierbij sprake was van mishandeling en, zoals de rechtbank de verklaringen van eiser op dit punt kwalificeert, sprake was van verwaarlozing. Eiser heeft bovendien gewezen op het Algemeen Ambtsbericht Liberia van 3 oktober 2008 waarin op pagina 39 is vermeld wat de algemene (on)mogelijkheden van opvang zijn.

25. De rechtbank zal een tussenuitspraak doen om zo in staat te zijn regie te voeren op de handelingen die verweerder zal gaan verrichten en het tijdsbestek dat hiermee gemoeid zal zijn te kunnen beoordelen. De rechtbank zal ook, indien verweerder na zijn te verrichten onderzoek besluit dat in Liberia adequate opvang voor niet begeleide minderjarigen bestaat, beoordelen of deze opvang voldoet aan de eisen aan “adequate opvang” zoals het Hof dat in TQ heeft uitgelegd en deze opvang voor eiser als adequaat viel/valt aan te merken.

26. Verweerder zal daarbij moeten aangeven dat en hoe hij “het belang van het kind” en dus het belang van eiser heeft vastgesteld. Verweerder zal in procedures als de onderhavige het belang van het kind moeten onderzoeken en expliciet moeten vaststellen en wellicht moeten overgaan tot de inschakeling van een deskundige indien hijzelf niet over voldoende expertise beschikt en zich te laten adviseren of in de voorliggende concrete procedure sprake is van “adequate opvang”. Dit impliceert dat het niet volstaat om een algemene wijze van opvang in een land van herkomst als “adequaata” aan te merken omdat iedere minderjarige eigen specifieke opvangbehoefte zal hebben die verweerder dus grondig moet (laten) onderzoeken en (laten) vaststellen.

27. De rechtbank, deze zittingsplaats, heeft op 22 oktober 2021 prejudiciële vragen gesteld over onder meer het belang van het kind ([ECLI:NL:RBDHA:2021:11524](#)), bij het Hof geregistreerd onder C-646/21). In de derde vraag heeft de rechtbank het Hof gevraagd of een nationale rechtspraak waarin een beslisautoriteit bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming het belang van het kind weegt zonder dit belang van het kind eerst (in elke procedure) concreet vast te (laten) stellen verenigbaar is met het Unierecht. De rechtbank heeft ter motivering van die vraag

onder meer gewezen op het Verdrag Inzake de Rechten van het Kind en het Comité voor de Rechten van het Kind (rechtsoverwegingen 45-52). De rechtbank acht het echter, gelet op de aanzienlijke duur van deze procedure, de forse medische problematiek van eiser en de omstandigheid dat het Hof nog geen informatie heeft verschaft over de voortgang van de verwijzingsprocedure, niet in het belang van eiser om beantwoording van de vragen af te wachten.

28. De rechtbank merkt ook op reeds nu op dat indien tot verblijfsaanvaarding en vergunningverlening zal worden overgegaan, verweerder zich rekenschap zal moeten geven van *de aard van het verblijfsrecht*. Ook uit het mogelijk te verlenen verblijfsrecht moet blijken dat verweerder zich rekenschap heeft gegeven van “het belang van het kind”. In het geval verweerder zich op het standpunt zal stellen dat eiser een “niet meewerkende houding” heeft aangenomen omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden en hij, indien geen adequate opvang voor eiser in Liberia bestaat, desondanks niet tot verblijfsaanvaarding overgaat, zal verweerder dit nader en deugdelijk moeten motiveren. De rechtbank zal ook een dergelijke motivering beoordelen bij het doen van een einduitspraak.

29. Verweerder heeft ter zitting, op vragen van de rechtbank, aangegeven dat thans in zijn algemeenheid wordt onderzocht hoe dergelijk onderzoek naar de aanwezigheid en beschikbaarheid van adequate opvang in derdelanden kan plaatsvinden. Op vragen van de rechtbank heeft verweerder ook aangegeven dat wellicht zal worden overwogen dat in al die thans aanhangige procedures waar afwijzingen van asielaanvragen hebben plaatsgevonden die tevens als terugkeerbesluit zijn aangemerkt maar geen onderzoek naar adequate opvang heeft plaatsgevonden of de beslissingen waar het terugkeerbesluit is ingetrokken maar (nog) geen onderzoek heeft plaatsgevonden, wordt afgezien van het alsnog verrichten van onderzoek naar adequate opvang en een verblijfsrecht wordt gegeven.

Het staat verweerder vanzelfsprekend vrij om in alle procedures die thans aanhangig zijn af te zien van het verrichten van onderzoek naar adequate opvang en tot verblijfsaanvaarding vanaf datum asielaanvraag over te gaan om te voorkomen dat de rechtzoekenden nog langer in onzekerheid verkeren. Het kan echter niet zo zijn dat eiser, in afwachting van een mogelijke algemene beslissing, langer moet wachten op de beslissing in zijn procedure. De rechtbank zal daarom een termijn van vier weken bepalen waarin verweerder in de gelegenheid is om te voldoen aan de opdracht van de rechtbank.

JnB 2022, 832

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 27-09-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:10375](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Statushouder Bulgarije. Vragen over de gronden waarop een verblijfsstatus kan worden ingetrokken in Bulgarije. Onvoldoende duidelijkheid over de verblijfsrechtelijke positie.

3.3. Naar het oordeel van de rechtbank verschaft de informatie van de Bulgaarse autoriteiten van 8 augustus 2022 echter onvoldoende duidelijkheid over de verblijfsrechtelijke positie van eiser bij terugkeer naar Bulgarije. In dat verband acht de rechtbank van belang dat eiser onder verwijzing naar het Country Report: Bulgaria 2021 Update, van Asylum Information Database van februari 2022 (hierna: AIDA-rapport) heeft betoogd dat er sprake is van onduidelijkheid over de Bulgaarse wetgeving. Het is volgens eiser niet duidelijk hoe de Bulgaarse autoriteiten omgaan met het verblijfsrecht van eiser nu hij voor de afloop van de asielprocedure uit Bulgarije is vertrokken, hij

vervolgens in Nederland asiel heeft aangevraagd en hij na enkele maanden gedwongen terugkeert. Uit het verweerschrift blijkt dat naar aanleiding van het AIDA-rapport ook in een procedure bij de Afdeling vragen zijn gerezen over de gronden waarop een verblijfsstatus kan worden ingetrokken in Bulgarije. In het verweerschrift heeft verweerder – voor zover hier van belang – aangegeven dat uit een rapport van de European Union Agency for Asylum (EUAA) volgt dat het niet vernieuwen of vervangen van het Bulgaarse identiteitsdocument geen geheel op zichzelf staande intrekingsgrond is, maar wordt gezien als een indicatie dat de vreemdeling mogelijk geen prijs (meer) stelt op de verleende internationale bescherming. De rechtbank acht het niet uitgesloten dat de Bulgaarse autoriteiten ook in de door eiser genoemde omstandigheden (zijn vertrek uit Bulgarije, asielaanvraag in Nederland en gedwongen terugkeer naar Bulgarije) een dergelijke indicatie aanwezig achten. Verweerder heeft zich in het kader van de andere procedure naar aanleiding van vragen van de Afdeling gewend tot de Bulgaarse autoriteiten en gevraagd of de vreemdelingen risico lopen dat de internationale beschermingsstatus wordt ingetrokken en of zij bij terugkeer nieuwe vervangende identiteitsdocumenten kunnen aanvragen. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd aangegeven dat hierop nog geen reactie is ontvangen. Naar het oordeel van de rechtbank lag het gelet op de vragen die spelen in en zijn gesteld in het kader van de andere procedure op de weg van verweerder om ook in het geval van eiser nader onderzoek te doen naar de actuele status van de aan eiser verleende subsidiaire bescherming in Bulgarije en daarbij na te vragen wat de geldigheidsduur van de internationale beschermingsstatus van eiser is en of hij tot Bulgarije zal worden toegelaten. Door dit alles na te laten heeft verweerder het bestreden besluit niet zorgvuldig voorbereid.

4. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met artikel 3:2 de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 833

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 07-10-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:10322](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

DUBLINVERORDENING. OVERDRACHT. VOVO. Kennelijk heeft het plannen van de overdracht geen ander doel dan het afdwingen van een uitspraak. Daar is deze spoedprocedure echter niet voor bedoeld en het is ingrijpend voor verzoeker, ook gelet op de inbewaringstelling die met de geplande overdracht gepaard gaat.

4. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het belang van verzoeker om de behandeling van het beroep in Nederland te mogen afwachten weegt zwaarder dan het belang van verweerder om hem op dit moment aan Duitsland te kunnen overdragen. Daarbij is van belang dat de rechtbank, gelet op wat verzoeker in beroep naar voren heeft gebracht, voornemens is het beroep op 2 november 2022 op zitting te behandelen. De behandeling van dat beroep zal dan ook niet plaatsvinden voor 12 oktober 2022, wat de uiterste datum is waarop verweerder verzoeker aan Duitsland kan overdragen. Anderzijds ziet de voorzieningenrechter niet in welk belang van verweerder wordt geschonden met de toewijzing van dit verzoek. Integendeel, het komt slechts neer op een ordemaatregel, zonder dat op enige wijze wordt vooruitgelopen op de uitkomst van de bodemprocedure. De voorzieningenrechter heeft er daarom ook vanaf gezien verweerder om een reactie te vragen.

Daarbij heeft de voorzieningenrechter met verbazing kennis genomen van de gang van zaken. Zoals verzoeker terecht opmerkt is het verzoek om een voorlopige voorziening op tijd ingediend en mag verzoeker, conform de toezegging van verweerder in het bestreden besluit, de behandeling van dat verzoek afwachten. De voorzieningenrechter vraagt zich af hoe die toezegging zich verhoudt tot het kennelijke voornemen van verweerder om verzoeker desondanks op 11 oktober 2022 over te dragen, terwijl duidelijk kon zijn dat op dat moment nog niet beslist zou zijn op het verzoek om een voorlopige voorziening. Daarbij brengt de rechtbank verweerder in herinnering dat hij zelf pas op 18 augustus 2022 heeft beslist op het asielerzoek. Verweerder heeft de rechtbank op 30 augustus 2022 verzocht de behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening naar voren te halen. Dat verzoek is afgewezen. De rechtbank heeft daar geen extra capaciteit voor en het met voorrang behandelen van Dublinzaken omdat de overdrachtstermijn wellicht verstrijkt gaat ten koste van andere rechtszoekenden die ook een voortvarende behandeling van hun procedure wensen. Door nu desondanks de overdracht van verzoeker te plannen, dwingt verweerder alsnog een uitspraak op het verzoek af. Het is immers in strijd met de eigen toezegging, het eigen beleid en het Unierecht als verweerder verzoeker daadwerkelijk op 11 oktober 2022 had overgedragen. Kennelijk heeft het plannen van de overdracht geen ander doel dan het afdwingen van een uitspraak. Daar is deze spoedprocedure echter niet voor bedoeld en het is ingrijpend voor verzoeker, ook gelet op de inbewaringstelling die met de geplande overdracht gepaard gaat. De voorzieningenrechter begrijpt het belang van verweerder bij een tijdige overdracht, maar deze gang van zaken – waarbij verzoeker de dupe is van de capaciteitsproblemen – verdient bepaald geen schoonheidsprijs. De voorzieningenrechter geeft verweerder in overweging zich te bezinnen op zijn handelwijze.

JnB 2022, 834

HvJEU (Tweede kamer), 06-10-2022, [ECLI:EU:C:2022:753](#)

I.L.

Richtlijn 2008/115/EU lid 1

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 15, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat: het een lidstaat niet de mogelijkheid biedt om enkel op grond van een algemeen criterium inzake het risico dat de daadwerkelijke uitvoering van de verwijdering wordt ondermijnd, de inbewaringstelling te bevelen van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land, zonder dat er sprake is van een van de specifieke gronden voor bewaring zoals voorzien en duidelijk omschreven in de wetgeving die ertoe strekt de genoemde bepaling om te zetten in nationaal recht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 835

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 03-10-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:10327](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. DUBLINCLAIMANT. Eiser heeft tijdig een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend en hij mocht dat verzoek afwachten. Verweerder heeft

tijdens de zitting gezegd dat een dergelijke inbewaringstelling niet een bekende gang van zaken is bij asielzoekers die nog in afwachting zijn van de uitspraak op hun eerste asielaanvraag en de voorlopige voorziening mogen afwachten. Verweerder gaf aan dat DT&V het er kennelijk op aan wilde laten komen. Voor zover verweerder hiermee bedoelt dat hij de intentie had eiser over te dragen voordat was beslist op het verzoek om een voorlopige voorziening, is dat flagrant in strijd is met verweeders eigen toezegging dat eiser het verzoek om een voorlopige voorziening mocht afwachten. Voor zover verweerder daarmee beoogde dat toch sneller beslist zou worden op de voorlopige voorziening, beklemtoont de rechtbank dat de maatregel tot inbewaringstelling daar beslist niet voor is bedoeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 836

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 05-10-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:10531](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 69 lid 1

Awb 3:41 lid 1, 6:8 lid 1, 6:9 lid 1

PROCESRECHT. Deugdelijkheid van het postverzendings(registratie)systeem van de IND: Indigo in combinatie met het ‘verzendhuis’. De conclusie is dat het gehele verzend(registratie)proces, ondanks dat het niet volledig geautomatiseerd is en geen registratiemoment heeft vlak voorafgaand aan de deponering van een poststuk in de postzak, met zodanige waarborgen is omkleed dat het nagenoeg uitgesloten is dat er fouten in de postverzending en in de registratie daarvan worden gemaakt. Dit maakt dat Indigo en het verzendhuis tezamen een deugdelijk postverzendings(registratie)systeem vormen.

JnB 2022, 837

MK ABRS, 07-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2900](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 94 lid 4

PROCESRECHT. De vreemdeling betoogt in zijn grieven terecht dat de rechtbank in strijd met artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 de zitting niet uiterlijk op de veertiende dag na ontvangst van het beroepsschrift heeft laten plaatsvinden. [...] Omdat voornoemde termijn is geëindigd op 23 september 2022, is de maatregel van bewaring met ingang van 24 september 2022 onrechtmatig. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is hierbij niet van belang dat zij binnen 21 dagen uitspraak heeft gedaan.

[Naar inhoudsopgave](#)